

Adorjáni László: REdeFORMATIO 500.

Semper reformanda 95 firkában.

Exit Kiadó, Kolozsvár 2017, ISBN 978-973-7803-47-4, 96 old.

Kedves humorral megáldott közönség!

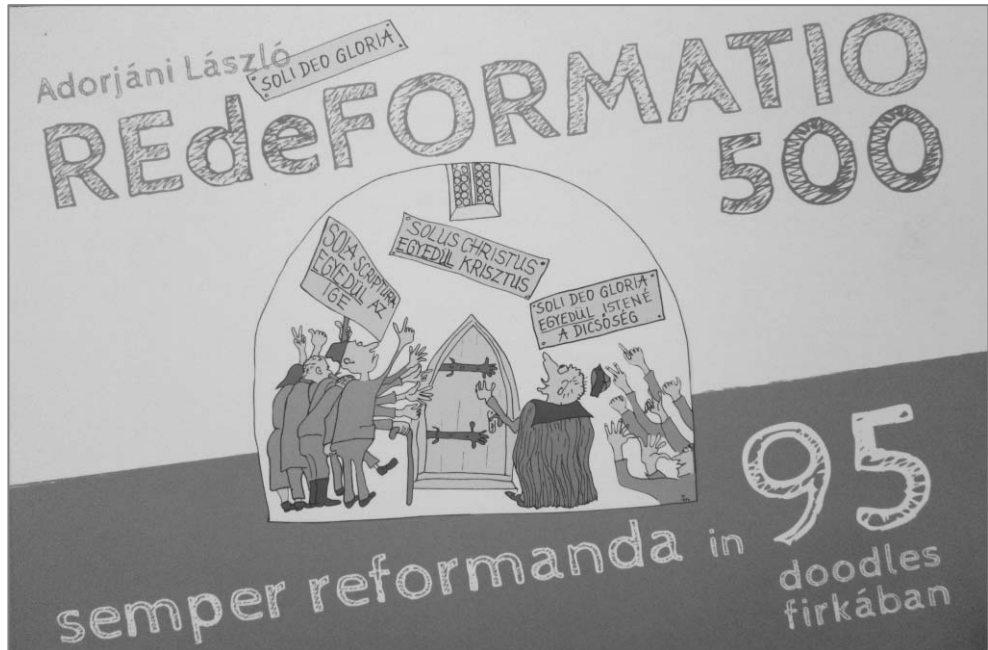
Amilyen megtisztelő, olyan meglepő volt Adorjáni László felkérése, hogy e karikatúraanyag – kiállítás, illetve könyvbemutató – kapcsán osszam meg gondolataimat önökkel. Ugyanis nem vagyok hivatásos méltató.

Arra jutottam, hogy – eléggé el nem ítéhető módon – nem egy vérprofi töltőtollkoptató véleményére volt kíváncsi, hanem valóban az enyémmre. Az átlagfogyasztóéra. A közemberére. Na, ennek megfelelően meg is izzasztott a feladat, mert könnyű, ugye, a pálya széléről kibicelni, de amikor minden szabadszájú bekiabálást szabatos mondatokba kell önteni, hát... ez lecke a javából!

Mondatokba... s hát még: gondolatokba!

Mert Adorjáni László nem könynyíti meg a néző dolgát. Hogy fogalmazzam meg egy képről a gondolatot, amikor, minél tovább nézem, annál több gondolatot indít el bennem. Bennem, a nem profiban. A pálya szélén szotyolázóban. Mit mondjon az, aki ott játszik a pályán? Akinek a játékát elemzi az a fírka, ahogy Adorjáni László saját rajzait nevezi, mintegy bagatellizálva azok súlyát, látszólag lepöccintve saját szüleményének terhét.

Nos mit mondjon tehát az, aki ott játszik a pályán? A brancsbéli. Megpróbáltam elképzelni. Vihogtam..., és kivert a verejték.

Á, ez kellemetlen! És inkább tovább lapoztam. Jó! Ez nagyon jó! Felismerem benne... a szomszédot...

Á! Lapozzunk! S lapoztam. Vesztemre. Nincs mese, ez nem a szomszéd! Mít vettem én a kezembe? Azt hittem, egy ártalmatlan könyvecske vicces rajzokkal, amin majd jókat heherészek. De a csudába is! Ez tükör! De hál' Istennek görbe. Torz. Ez nem is én vagyok. De hát, most magamban vagyok, senki nem lát, beismerhetem, hogy ez nem az otthoni hűséges tükörlap, akinek azt mondhatom, hogy „tükröm, tükröm, mondd meg nékem”, s aztán behúzom a hasam, s elé állok a számomra legelőnyösebbnek vélt szögben. Ez a tükör megmutatja a sunyin készülődő tonzúrát a fejem búbján. A gondosan rejtegetett szemölcsömet! Ez a fejembe lát! Sőt még ennél is mélyebbre. Oda is, ami ott dobog mellkasom baloldalán. Jó-jó, elég rég ismerjük egymást Adorjáni Lászlóval, na, de nem ennyire. Az, hogy a „brancs” nem ismeretlen számára, oké, elfogadom, hiszen brancsbéli. Na, de én? Ez tiszta röntgenkép!

Honnan ez az ismeret? Ismeret, ugyan már! Tudás!!! Ez az ember a saját tükrét rakta elénk! Phúúú!

De jó, hogy nem én vagyok az! Pedig a szomszédot határozottan felismerem benne. És mégsem csak a szomszédot...

Ez az ember arra jött rá, hogy ő én vagyok. Lehetséges ez? Meg ő a szomszéd is. És a szomszéd is ő. Meg a brancs, a klub. Az is ő! Meg én is. Húúú...

Igen, én... Olykor a barikád egyazon oldalán, olykor szemközt. De

Reformatio

határozottan én vagyok. Akarom mondani: mi vagyok! Á, hagyjuk!

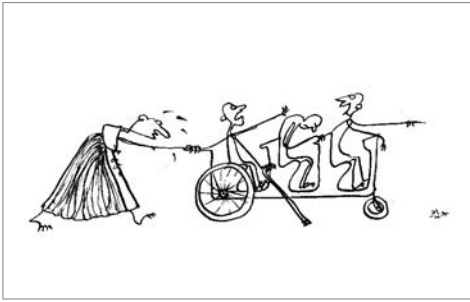
Egyházzól van itt szó egyáltalán? Hiszen Adorjáni László gyakori lelkipásztor palásttal, gyülekezettel, ahogy az dukál. (Lehet, hogy ezek után már nem sokáig.) Persze! Egyház ez, felismerem! Tillárom, haj! Vagy netán politika? Persze. Az is. A szomszéd?

Templomóra – Horologium templi

Ő is. És bizony még más is. Másvalaki. Az a fránya tükör!

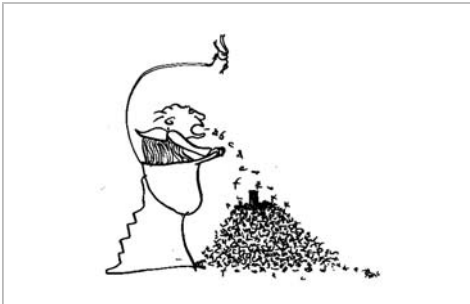
Hű, de zsenánt! – mondaná Hofi Géza! Persze akinek nem inge, ne vegye magára. Sójajtsunk csak fel megkönnyebbülten!

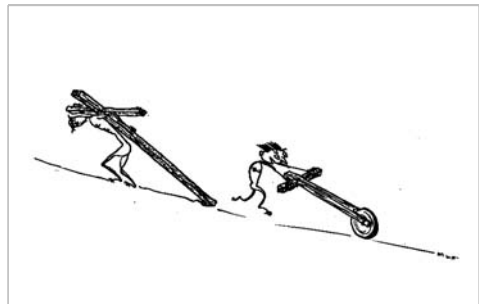
Gyülekezet – Congregation

They are not here: for they are risen

Eltemetett evangélium – Buried gospel

Via crucis

De annyian, de annyian találnánk e firók között magunkra való gúnyát, hogy ihaj! Nemcsak turkáltat! Nem csak konfekciót! Személyre szabottat. Pocakra szabottat!

Ez az ember, ez az Adorjáni, istók-uccse, a humorban nem ismeri a tréfát. Nem ám. És itt eszembe jut az a bizonyos gyakran megélt érzés, amikor vasárnap beülök istentiszteletre. Bejön a lelkipásztor, rápillantok az órára: tíz óra. Egy óra múlva ájtatosan meg nézem az órát: tíz óra öt perc.

Ezt elkerülendő, már csak annyit tesztek hozzá: raktározzuk el a szí-

vünkbe e kiállítás képeit, firókait. De ha szívünk olykor hűtlenkedne, emlékeztetőül könyvtárunkba is hazavihetjük e kötetecskét, s ha néha őszintén, fájdalmasan akarunk egy jót nevetni, csak vegyük elő, s heherésszünk bátran! Aki magán tud nevetni, annak az egész élete kész szórakozás lesz!

Gratulálok!

Vincze László

Elhangzott 2017. augusztus 17-én a Kolozsvári Magyar Napok keretében szervezett és könyvbemutatóval összekapcsolt karikatúra kiállítás megnyitóján.